

METANOIA

metanoia - en lekfull insikt
© 2005 - Human Resources Institute

författare
CARL NAESELIUS

digital version
ISBN 91-631-2597-8

Föreställningen fortsätter med skilda ambitioner planeten över. Känns därför inte främmande att hävda i detta millenniums vagga, att bara för att vi kallar oss själva för människor behöver det inte betyda att vi är mänskliga. Ensamhetens isiga andedräkt blåser otyglat genom sinnen och korridorer. Nu förmodligen med större hänsynslöshet än på länge.

Sceneriet kan beskrivas som stabilt turbulent. Om stämning och rörelsen ligger närmare illusion än verklighet, är som vanligt upp till betraktaren. Men, för dom av oss som tittar på teve, spelar det mindre roll. Det är ju verkligen en illusion.

En större sanning tycks dock ta form. En sida av många i den mänskliga

karaktären. En själslig missär har blivit synlig. Klädd i desperation och uppgivenhet. Annars inget nytt under solen gällande egoistens fortsatta sökande efter sedlar och teknofinesser. Även emotionisten lider krampaktigt, men det är ju självförvållat. Och alla äter fortfarande middag, fast på olika tider.

En gigantisk spricka vidgas i folksjälen i takt med att familjer splittras. Kvar på golvet sitter de rotlösa barnet utan saga men väl med rapporter från aktuellt. Och hur mysigt är inte det..! Ekonomiextra och väderrapport blivit till sagans flimrande surrogat. Snart ser vi effekten på gator och torg.

För får vi välja, väljer vi lustens fält. Man kan undra om vi slutat bry oss,

medvetet valt att krympa
ansvarsperspektiven?

Finns det bot?

Behövs det bot?

Vill vi ha bot?

Att banta ner på stimulansen känns
överspelat när bilar snart levereras
med toalett ombord. Och snart sveper
en samlad euro in över Europas
nationalstater. På vissa håll redan
inplanterad. Något som initialt öppnar
legitim glugg för smyghöjning och
kortsiktig lönsamhet. Mumma för
profitören.

Den framtida kampen kommer i
mycket att bestå av att finna balans.
Inre som yttre. För egen del mest
mellan liv och text. Febrilt letande
efter känsliga avtryck. Korn bärande
signaler som förmår berätta att

tillfrisknande ensamt gör livet värt att leva. Ägna tanke åt att sudda berusade begrepp som *måsten*, *sköntaxering* och *kloning*. Riva upp i typsnittens träskmarker på jakt efter fraser som, *repressiv voluntarism närbesläktad med meristiska neostoicister*. Mungymnastik åt andra att gödsla.

Tolka samtidens brus, läsa böcker, tidningar, följa diskussionen, avgöra om lugn och ordning är att eftersträva i terrorns tid.? Och i surfandet mellan form och uttryck försöka tangera en hälsosam medvetandenivå. Lättsamt, inte alltför flärdfullt presentera, illustrera medvetande i gradform, likt arter. Allt i delikat avvägande för att inte förpassas till ett torftigt, okontroversiellt populistfack.

Vi tycks leva mitt i självets tid där strama tyglar eftersöks av kollektivet. Omgivna med straffsatser inte långa nog för snedseglare. Något även bödlarna tids nog kommer få betala för. Åtminstone känns det som att viljan till makt har överskridit sin egen förmåga. Förlorat kontakten med sin primäruppgift - *att älska sig själv*.

Samtidens positiva signaler säger oss dock att det går uträdda väsentligt på nästan ingen tid alls. Proklamera global nyordning på världspolitikens arena bara inom ett budgetkvartal. I smyg odla homosapiens i lokaler som mest liknar provrör.

Blanda ihop det bästa av DNA-frön mänsklighetens arv bjuder. Den klonade ledaren känns inte alltför avlägsen. Figuren som aldrig behöver

uppsöka toalett eller krog. Rustad att tämja oss själva.

En hemskt närliggande tanke.

Oron är dock lite befogad eftersom dessa forskningsled fjättras av själar vars främsta intresse knappast är att söka fridens lösning. Något som deras verksamhet ger diametralt uttryck för. Munskydd, plasthandskar och låsta dörrar. Snarare har dom i sin giriga strävan omedvetet eller ej, avsikt att krydda föreställningen ytterliggare.

Religionens roll förefaller ha kantrat. Om inte rejält så åtminstone sakralt. Inte för att deras volontärer är beredda till drastiska åtgärder för att värva bröder. Utan mest för att det religiösa text & bildspråket förlorat mark i kraftmätningen mot filmvärldens lustfyllda exponeringsiver. Kyrkans

tuppar verkar bortse från att perceptionsförmågan hos dagens troende är hundra gånger kvickare än genomsnittsindividens från runt år 0. Hur många bibelöversättningar som helst till trots. Budskapet kan vänligast tolkas likt en raspig version av klassikern "I dream of a white christmas". Nonchalant förvaltad av kyrkans potentater.

Skam med tomma kyrkbänkar i detta komplexa tidevarv. Ärkebiskopen bör ringa Hollywood.

Den andra boken om religionens hemvist röner större framgång. Men, så grundas Koranen också på en av historiens mest namnkunniga krigare. En human egenskap som tycks tidlöst populär. Muhammeds kommentar vore förstås av högsta intresse.!

Som en rekyl på allt som sker omkring oss och i oss, inom ramen för människans existensvillkor är det ”alldeles nyss” tid att frigöra nyfikenhet inåt. Med viljans hjälp leta upp en inre hemstad. Den vi alla en gång klivit ur. I nivå med hjärtats slag påminna oss själva om sann utsatthet och skörhet.

Lystra till den livgivande pulsen och med dess basgång gradvis förhöja medvetandet runt bräcklighet, utseende, sjukdomar och åldrande. Med stöd av dess naturlighet anta en värdigare hållning gentemot oss själva och grannskapet.

Vissa samtida filosofer vill hävda att sanningen somnat, idealen tvingats under jord. Ett påstående som borde odla inspiration att ta nya andetag i en accelererande samtid. Nu i än mer

konstruktiv riktning. Ge morgondagen en uppriktig, innerlig chans att bli underbar. För framtiden blir som skrivs i historien - vad vi gör den till. Ödmjukt inleda med att utifrån givna livsvillkor balansera målen mer finstämt. Inte för mycket - inte för snabbt.

Bättre lagom och tillräckligt.

Bromsa upp och på allvar ge näring åt vår sociala spelplan. Regelbundet ventilerade ämnen kring relationers skörhet, allvarets sociala utstötning. Vårda våra kulturella miljöer i vilka individer lika snabbt antas som förkastas.

Där omsorg och omtanke lätt väger över till förnedring och kränkning. Inse att gemenskapens element även består av sorg, smärta och vrede. Omfamnande bjuda tacksamheten till

bords och med den klä sinnet i medmänsklig blick. Aktivt föra in mjuka kunskaper i nästa handling. Den ingen vill förlora. För att göra tvärtom, att avstå lyssna på tickandet innanför bröstbenet leder ofrånkomligt till ökade själsavstånd. En olycka vi bevittnar i det ondskefulla främlingskapet.

Lyckans närvaro avgörs av den enskildes förmåga att acceptera eller förneka. Låta även smärtsamma livsvillkor sjunka in. Acceptera sårbarheten och med den känna sig mer unik. Odlå ett mentalt tillstånd som stärker känslan att självmant vilja minska själsavstånden. Lekfullt ventilera naturlighet. Och kramvilligt glömma bort avståndsvidgande tankestörningar, girighetens kalla flykt.

Hur kan vi då öka vår andliga intelligens?

Och vad skapar ambitionen för mervärden bakom verklighetens gränsdragningar?

Svaren går givetvis inte att läsas av i diagramform utan skjuter ut som frön ur vår inre fattningsförmåga. Som när den aktiveras känns som när man är kär. En pirrande, fysisk förnimbar känsla genom borrande hela verkligheter, avslöjande dess oändliga glädje, djupa sanningshalt. Och vips blir livet som ett med hur man känner sig.

I ordets rätta bemärkelse – *magiskt*.

Att vara i harmonisk närkontakt med självets känslighet är som att ständigt ligga nerbäddad i trygg barnavagga. Intuitivt känna sig hemma. Ständigt förväntansfull som det lilla barnet

känner sig när mamma kommer med presenter på julaftonsmorgonen. Då även mjuka paket är kul. Omedvetet andas i en visshet, i en känsla av att det ordnar sig. Inte genom otydlighet, snarare en innerlig kännedom.

Likt ett andligt lok försörjt av syre. I varande ett, i en känsla av *hel*-ighet.

Om möjligt, ännu större - en holistisk andlighet. Insikten kan beskrivas som en utvidgade vetenskap om världens kroniska längtan, magiska begär efter salighet. En inre övertygelse som med genomträngande blick tolkar förgänglighet till skönhet. Att var dag, solig som regnig stråla i skarp uppfattningsförmåga, med oemotståndlig självmedvetenhet.

Som att titta ut genom ett emotionellt fönster som vidgar utsikten. Den värdigaste av evolutionsriktningar

med kraft att förstärka band
människor, djur och materia emellan.
En tankedans där alla inblandade
väsen mår bättre oavsett genetiskt
ursprung.

En intelligens förmedlad i språk bäst
genom lekfull text. I mötet med
kontaktlek. För i lek blommar allas
vår inre barnalusta. Framburen av de
starkaste andar som förmår förlösa de
kärvaste av sinnen - kärlekens
undernådige budgivare.

Kapitel

Reflexion	sid 2
Resning	sid 16
Flyt	sid 32
Spekulation	sid 51
Dyning	sid 83
Antagandet	sid 96

Det är i skröplig insikt om min egen litenhet, jag ger uttryck för mina ideer. Första kriteriet speglas i vördnaden att jag trots genomsyrad av pessimism har trevligt dagarna igenom. Känns logiskt obegripligt men kanske just därför allmänmänskligt användbart. Likt lekman hävdar jag att andlig frihet bäst förmedlas genom musik och minne. En intuitiv kännedom jag hoppas kommer till användning i försöket att uppgradera språkets känsliga intellekt. Dock smärtsamt medveten om dess stelbenta beroende, av tolkaren.

Så är dock verklighetens spelregler. När tro blir till gärning - ändrar den skepnad.

Många komponenter är aktiverade i kontakt mellan förnuftiga varelser.

Darrande kombinationer av subjektiva
fattningsförmågor virvlande
tillsammans i en nyckfull omvärld.
Därtill rekommendationen att inta
läsningen i någorlunda stillsam miljö.
För mig som givare sammantaget
teoretiskt övermäktiga fenomen.

Det finns stunder, om än korta, då jag
önskar att jag vore bonde. Gick upp
med solen, kramade djur och jord.
Men, så ropar ledvärken besvärat och
jag återvänder till skrivmaskinen.
Förmodligen utslag av ödets knuff. Åt
det inget att göra, förutom mitt bästa.

Samtiden lider av *bildufori* där
nutidsmänniskan slipas att med skarpt
intellekt filtrera ett avtrubbade
informationsflöde. Att försöka
reflektera meningsfulla synsätt i
denna skeva omvärld kan liknas vid

att steka pannkakor åt kryddstarka italienare. Förmodligen dränkt i sylt och övertro. Dessutom när jag raden efter gärna påstår att – världen saknar mening. Så även lidandet. Den sista känslan med undantaget att den ventilerar insikt om den totala tomheten.

Även för en amatörasket som provat på det mesta för att pina livet ur begäret.

De mentala metoderna till själslig läkning är många. Alltifrån att stå på ett ben i två veckor sökande efter saliga marker, till att avspänt se tillvaron i värdigt vardagsskimmer. Medvetet försöka tangera barnasinnet ovissa grävande med hink och spade intill livets strandkant. Med oförminskad kraft inte nedslås trots att det senaste sandslottet

försvann med föregående våg. Istället glatt ingjuta nytt hopp för att inte riskera förlora balans och förstånd. Till sig själv - till nästa fabricerade uppgift. Och i fammlandet efter nya livgivande sinnesfilter inte bli barnsligare - mindre trovärdig. Snarare fylld med barnaminne.

Efter viss tid av rotlöst svävande [MELLAN FANTASI OCH FÖRNUFT](#) har jag landat i visshet om de reala möjligheterna att insupa oändlig lycka i verklighetens rotsystem. En tillvaro som svårbalanserat värjer lögn och överdrift. En plats där kollektivets gärningar ofta blir till hån. Där tokeri manar till inre lugn. Mina ord bör inte tas på allvar, hellre under granskning, för det är känsligare. Se mina krumelurer som utfallande infall, med en riddares avsikt att sticka, inte

spetsa. Med funderingar som tål att synas från tankeland. Riket där alla världar planeras och byggs.

Att reflektera kollektiva tankar kräver bländande *mimicry*. Ett insiktsfilter baserad på en intuitivt projicerad känsla av otillräcklighet för att medvetet skapa ett inre driv utöver det vanliga.

En intellektuellt motviktsbaserad tankespänst mäktig att leda motivation och övertygelse genom snårig tid. Kapabel att presentera imitationen som legal i skuggan av det synliga dårskapet. Med mod att stryka ändamål före nödvändighet. Dräpa moralism i upprättandet av värdig lust. Hur det sistnämnda sker avgör definitivt graden av tillfredsställelse. Minsta feltolkning

kan smärta som en djupdykning i tom simbassäng.

Kanske har den spekulativa tankevärldens profithunger pressat mänskligheten ut mot trons allra yttersta sinnesdomäner?

Dit inget original orka krypa längre, där ingen kärna får fäste. Där ljusets källa finner skuggan ledande. På en spelplan där bomber finansieras vid sidan av ris, kostymer glorifieras och narren finner näring. Formade av värderingar speglade i moderna eunuck-symboler som; DAX, Footse, NYSE & Nasdac...!

Förmodligen lika dumt som provokativt att undra om innerliga förutsättningarna har plats i gycklarnas sandlåda? Där guld silar mellan fingrarna med sådan fart att

även mammutens lakejer bländas. Där oro möts med våld. Där tid för dialog ses som förlust.

Det har sagts förr men tål att upprepas. Först när individens medvetande lyser i instinkt trivs fridens sinne. Ett fenomen sprungen ur djupa brunnar så intensiv att förklaringar vågar bli till beskrivning. Likväl som vi kan välja att använda smör eller inte på mackan, kan vi prioritera ett inre sökande. Ett sökande som kräver brustna illusioner.

Förnyat ljus med puls från hjärtat. En ursprungstakt alldeles intill, så känslan mäktar avstå den enkelriktade höghastighetsmyten på jakt efter blind framgång. Nu med en hänsynslöshet som fått framtiden att reservera sig.

Reflektionen vaknar till liv när hjärtat gnyr. När resan mellan frukost och middag passerar i en blickning. Då det blir dags att titta in i skådandets förskola. Likt en viskning lyssna till den lågmälde, den oskyldige som helst leker med oss. Stanna upp och smaka av om vishetens sötma lockar till mer.

Puttsa *rentvättarrögat* blankt redo att syna kluven situation. Som likt en själsmätare förmår analysera temperaturen i den omkringsusande verkligheten, oavsett perception och personligt facit. Få oss att våga ställa personligheten åt sidan. Ta klivet inåt, framåt, åt sidan. I nyfikenhet mot salig mark.

Pessimismen behöver ingen röst, den hörs så väl ändå. Gör därför som den

sargade optimisten utmattad ropar - se till möjligheterna.

Alla människor lever i en ofrånkomlig evolutionsprocess, en fysisk verklighet. I ett kraftspel som väver skinn lika flinkt som pansar, blandar tvivel som ufori. En sökandets föreställning där kontrasterande perspektivet ofta bjuder svar. Bärande på skillnad nog för att krama om den deprimerande relativismen.

Kärlek silad genom sinneliga filter som förnuft och bondförstånd. Något ingen människa kan få för mycket av. Men att väcka verkligheter till liv kräver rikliga doser av omsorg och optimism. Något som sker bäst när individen självmant väljer placera sig på den kosmiska scenen. Som en självreflekterande varelse medveten

om sin ständiga tillväxt i tidens förgängliga förlösande.

Vi står nu alla i gluggen. I dörrposten mellan modernism och postmodernism. I färd med att antingen riskera tappa kontakten med den alltmer åldrande visionen *hur att bygga en sund morgondag* eller återfå fästet.

Strida för att undvika förlora besinningen i vardagens trassliga hagelskur, laddad med kluven alienation från mediakapitalets lustfyllda skott. Skydda vårt finkalibriga ursinne från att strimblas till human oigenkännelighet i kampen att sortera - värdera dosernas valör.

En sinnesreflex som sprätter till så fort *den meningsfulla händelsen uteblir*.

En närvarokänsla som i glömska får oss att förlora förståndet i uforisk konsumtion av lösryckta sammanhang. Vad händer om nutidens destruktiva kraftspel är av sådan magnitud att den tvingar iden om den eviga återkomstens cirkel ur led.?

Stöper en oanad konsekvens ur tanklöshet, misshandel av natur, varandra, materia och ideal.

För iden om paradiset tycks som uppslukat av girighetens hunger efter makt. Fått gudarna att vrida om de synliga visionerna i hopp om att ge människan ny strategi i sitt planlösa kliv. I all hast övergett teorin om en vandring till något närliggande berg för hämtning av ett heligt förbund. En promenad som i sig inte skulle skada. Istället bör vi med lekfullt allvar

försöka sätta oss in i spelplanen vi komponerat. Den på vilken vi har fullt schå med att både skapa ordning och tillväxt. Inse att värderingarna tycks förändrade intill förvirrade. Där mänskligheten inom oss riskerar att haverera.

En föranad tragedi vi kan känna på oss men hellre väljer att dränka i vit lögn. För tappar vi kontakten med vissheten om en inre gudomlighet, slocknar den strimma av humanitet vi fortfarande tror oss bära på. Något vi bör akta oss för. Inte bara för att det är obegåvat, det är också farligt. Helvetets schimär kan annars bli till vardag redan imorgon.

Hur många av livets meningar vi än letar efter kommer känslan bakom insikt, beröring, minnen och drömmar, representera *avtryck* som

sammantaget gör oss till värdiga varelser.? Utan dessa känsligheter kapas kontakten till livsmiraklet. Den bästa av garantier för omvårdnad av varandra och nästa andetag.

Men att gripa efter meningen med livet är förstås lika svårt som att fånga vind. Trots svårigheten behöver vi *det meningsfulla sammanhanget*.

Ingenting vi bör fly ifrån. För uteblir den glider vi långsamt iväg mot sammanbrottets ogästvänliga sankmarker. Platsen där många troligtvis redan driver omkring.

Tillvaron blir så mycket skönare när man lär sig älska alltings strävan. Från mask till hök, tåg till tvättmaskin. Måndag blir till fest när man förmår se del som hel. Dränkt i känsla av

tacksamhet förstå lidandets list. Tolka processen i kraft av sig själv. Medvetet låta fantasin ta plats. Styra ifrån den europeiska tanketraditionens spelrum i pedanteriets vetenskapliga skafferier.

En modell alltför stel i vår dynamiska tid. Istället locka till dans med vårt urmänskliga arv. I närhet till andning fylla sinnet med syre. Stänga av den motoriserade mentalregulator som skalar av sinnesnervens veckorna igenom. Som så effektivt symboliskt döljer vår övervikt närd ur osunt leverne.

Att finna en hälsosam nivå mellan höger och vänster ytterlighet kräver strid och tid. Nödvändiga ingredienser för inre kontakt. För livet kan ses som en cirkusföreställning. En uppvisning där lindansare får hjärtat att slå volter,

clownen oss att le. Platsen där något sopar manegen i väntan på nästa lustfyllda scen.

Som min far ibland brukade säga; *tyvärr tvingas man prata för att få något sagt.* Ett faktum likväl som ett problematiskt förmedlingsdilemma.

För har man turen och träffar rätt, gör det ont i båda ändar. Vrida och vända på lycka som sorg är intensiva emotioner, vilka utan gör livet blekt. Givna inslag för att få full valuta i livets skådespel. I text våga spinna nakenhet bakom signaturen. Med vetskap om att samma ytliga betydelse likväl kan uppfattas som klar, disig, immig, töcknig beroende på tolkarens fattningsfilter, givarens ljus. Ändå stimulera, provocera fantasins otämjda leklusta.

Och, om så för ett kort ögonblick låt den egna erfarenheten kliva upp i nivå med iden om existensen av en hypotetisk gud. Med stillsam värdighet klyva en skärva i oändlighetens sinnesspann. Massera tanken mellan fabel och allegori. Kasta begrepp mellan husvägg och poesi, lyrik och hysteri. Distansera brusten fantasi och be om innerlig kontakt. Förmedlad i en verklig dröm - dags att öppna nästa port.

Flyt

Stärkt av tanken om den fiktiva världens effektlöshet sänker jag huvudet mot kudden. Förmodligen människans *allra* bästa vän. Doftar för dagen sköljmedel av sydländsk valör - sött och förförande. Lakanet täcker madrassen tjock som sälhud och filten virad runt fötterna kramar som varmaste mor.

Välpackad vilar jag på rygg synande väggarnas fanerfogar. Ganska snart misstänker jag att skeppet knappast är byggt norr om Kiel. Takets slimegröna färg avslöjar större fantasi. Följer ett par modiga droppar i deras flyt att försöka klämma sig ut.

En tillsynes tanklös strävan mot frihet, sökande nya kontaktytor. Men, vem vet.? En strävan inte olik några bekanta. Dribblar lite med tanken hur

det skulle kännas om taket vore rött.?
Ett uppslag redan avhandlat när livbåt
och flytväst plötsligt målas upp.
Iden tonar bort.

Känns dags för en resa - inåt på djupa
hav. Jag väljer ett skepp för att kunna
navigera på någorlunda sätt, styra
mellan fobi och allegori med sensuell
frukt ombord. Vilande i ett
tankeskrov, en potentiell rosthög, en
dieseldriven stånkbalja, en gemytlig
plats om man så vill.

I gungande destination mellan hamn
och hav.

Lissabon blinkar lite nonchalant
farväl. En gryta som får en berest att
tänka på sambalek. Med rodret inställt
mot Azorerna glider jag och fjorton
sjömän ut genom bukten och intar
snart ett värdigt gung. Skutan är

förberedd. Att hon mött på ett vildsint hav vittnar det kraftiga mässingshandtaget fastskruvat intill sängen.

Greppet är utnött av kramande händer som sökt balans. Tacksamt känner jag hur sjösjukepillret börjat värka. Tänk vad lite kan göra mycket.

Snokar efter kabinens historia. Har på senare tid blivit mer nyfiken än tidigare, inte lika uppgiven. Klämt mig igenom förändring som lunga söker luft. Letat jord där ingen rutten mylla gror. Där oskuld vilar tryggt i skydd av innerlig sol. Ljudet från dieselmotorernas dova dunkande masserar sängbotten. Stålkaret tycks klyva vattenmassorna med van stäv och långsamt finner jag mig tillrätta. Vi har en kapten ombord. Han står på kommandobryggan och tvinnar sin

mustach. Med fingrar grova som bratwurstar tuggande cigarr grövre än björk. Med skarpt öga synade ytans horisont nöjd att hon seglar tillsagda knop.

Själv har jag väntat länge. Omedvetet samlat skäl. Valt att lämna sargade ljud, tolkningar och bruk. Flytt missnöje och vanpolitik. Med en alltmer avlägsen samhällsgödel i backspegeln slöt jag ögonen.

Jag var fri, fri att spekulera utan sällskap av åsiktsbödlar i parti och minut. Folk tycks så upptagna av ingenting. Skifta familjer, prata väder, slanta av, ändra hår och bilfärg. Med tomma skratt krama larm och lögn.

Likt en torr trasa tycks ambitionen flytt den goda viljan. Hetsen efter

diffusa mål bakar fett i varje artär. Som inkapslad detonation i väntan på skadeglad nöd. Ögon och ord kylnat på kort tid, förlorat horisont, blivit till kvävande sus i kalla hus. Trött öra resignerat intill stelfruset ord. Dansen virvlat över från tå till valuta.

Jag skivar vision efter vision då blicken fastnar på en fläck. Övertydligt sitter den mitt på kajutaspegeln alldeles bakom kabindörren. Påminner lite om mig klädd i minnesrik ram. Ytlig förstås - närapå löjlig. Men, fläcken gick inte att tvätta bort. Jag gnuggade gång på gång men tydligen satt den på min ära - vilken jag tvingades bära.

Utanför skrovet sken månljuset upp vågtopparnas lek. Fick bruset att se mänskligt ut. Vågor sträckta mot skyn

för att åter dyka ner i dyn. Hav som sökte kontakt. Vi var förstås på väg åt olika håll. En kabin fylld med hemligheter redo att ropa. Slumrande minnen från ett livgivande nyss.

Hur mycket ogjort hade inte slungats mellan dessa väggar?

Aldrig landat i en verklighet.

Så tydligt att glaset intill undrade - hur jag kom dit?

Jag kunde förstås inte sova en blund. Kroppen vred sig i anpassning. Ovan att flyta med - denna gång utan val. Jag bad dyningarna väcka mig till liv.

Få mig att våga kliva av ett höghastighetståg utan möjlighet att byta spår. Inse att jag på övertid styrt verkligheten i förplogade spår. Skådespelet på gata, i telefon och korridor. Inte som annars mellan

popkorn och scendräkt. Nej, i verklig
sinneshekt. Utmed livets oskrivna
manus lett av nyckfull stund.
Spektaklet som kan få glädjen att
gråta.

Det var som om sanningens bris
smekte viljans tillgänglighet. Bad mig
sortera bland begrepp och ovigd rätt.
Glömma myt att varande någonsin
klätt oskuldsdräkt. Inse att
storhetssinne först kräver nakenhet.
Från babian till president, ingen
undkommer insiktens present.

Acceptera att vardag lätt blir till
repetition. Avstå syssla efter sedel i
det lopp den lycklige bäst vilar - mot
flyktens kudde. Denna varma dunhäll
där fantasin laddar mot nya mål -
väpnad att kyssas och slåss. Sortera
bland skam och hövlighet i längtan att
tillhöra mänsklig topp. Oasen där den

glade är rikast. Han som griper
uppgift utan list och förtjänar sin
hemlighet. Konsten så svår att nå.

Jag flöt nu i tryggt förvar och i
svinget förstod att inget kan ägas som
flyter så fint. Likt kärleken utan herre
istället bör delas. Som i delning växer
med sitt sköte. Säg, den som vill vara
utan?

Vi bär alla på plågan - vinklat från
alla håll. Undrar varifrån den kom.?
Med dolda svar i gamla skrin. Klädd i
minnen som så ofta skrek - *så här ska
det vara...!* Ord som ekar långt efter
vi börjat tro på nytt. Likt spilld tid
från sfinxens mäktiga tortyr odlad ur
enstöringens godtyckliga syn.

Men, nog tangeras här en folklig
tråd.!?

Är vägen till insikt en flyktens väg.? Den vi flyr mot verklighetens slag för att slippa bli till en giftig parasit. Sprida åsikt ur likgiltighet – hägringen så lätt att nå, men ingen vill lyssna på.

Så ibland är det skönt driva iväg. Bli till flagga för en dag. Hänga högt och smeka vind med blick över fält och stad. Men, så till kvällen halas även den och tanken går till sömns. Jag såg cancerögats bottenlösa blick – *säg mig vart jag ska...?* Sargad stund då himmelriken känns klena.

Bleka lögner som ruvar tyst och bara vågar kyssa ansikten utan saknad. Och hur svårt är det - att möta Intet från insidan av en urna.? Jag klev upp ur sängen. Lugn och välmående.

Kroppen kändes invaggad, sinnet likaså. Fötterna masserades av

kabinens rödspruckna matta. Det var tjock & varm. Persisk.?. Knappast, snarare hämtad ur stora förråd. Sydd av anonyma barnalag med knapp lunchtid. Så kan det se ut.

Det vilar en rå äkthet över ett skepp och dess utrustning. Alltifrån det hårda höljet till den kromade matskålen. Inget ombord tillåts ha kortlivat värde.

Prylar som väntas hålla spjärn mot naturens vrål och människans väl. Välbalanserade val gjorda mot naturlig övermakt. Vad mer bär på samma kvalite?

Saker gjort efter ändamål, något den enkla handlingen borde förstå. För vad skulle ske om jag gör som jag bör.? Log åt mig själv, min dag och

stad. Mot vänner, arbete i glatt sken.
Med obekymrad blick gå klädd i
tomtedräkt.

Väpnad med klappar till var och en.
Borra hål i hustak för att känna
regnvattensmak. Ställa spegel framför
fördömandet och mest mata fåglar och
barn. Organisera primitivt parti med
slagordet; om vill du något - glöm
det.! För är inte det vad de valda gör.?
Glömmer vad som sas - i svekets
inledande fas.

Varför måste katastrofen ske för att
tänka om.? Räcker det inte med att
meta i garderoben istället för att fiska
efter grannens fru.? Hur dum får man
bli?

Och dilemmat att anden behöver evig
aktualisering och vältra i tradition -
traditionen växa till en organisation.

Och i klivet snava över storvulen
proklamation likt politik och religion -
så lätt blir till svammel.

Där fienden görs ansiktslös för att öka
irritation annars dämpas lämplig
aggression. För vem mår bra av en
förslöad administration.? En annan
hävdade: vem sa att det skulle vara
lätt.!

När nästa knut knyts upp, sprids mer
värk. I tand, budget och apati. Mycket
är motsägesfullt, instinktivt
ohälsosamt. Hur fantastiskt, hur
dramatiskt, hur livat borde inte kast
med liten direktör vara för den
uppsagde.? Eller som rånaren
uppgivet mumlade när bankvalvet
gick igen, *jag skulle tagit ett jobb
mellan åtta och fem..!*

Från spermie till ägg, stadsdel till kostym. Bilmärke till språk. Lös tillgång som lätt förgås. Med barn till låns och familjemyt i evig rotation. Säg vem som är opåverkad en fredagkväll..? Varför är överblicken så nedslående när samvetsgrannhet är vad som behövs..!?

Hur svårt får det enkla bli?

Tacksamhet kan avnjutas på närmaste akutsjukhus. Laddat med insikter kodade ända fram till krematoriet, där spetsfundigheterna slutligen går upp i rök. Och Gud - hur tungt måste inte han ha.!! Skapa oändlig skönhet till berusad tid och som tack få uppspikad son. Lite skuld borde vi allt ha.....kvar.

Men, det går att vända blad. Damma av förlegat grus och avslöja

skamtröskelns behov att ständigt fly till nästa axelpar. Lika självklart som logiken biter sig fast, båda närda ur samma tristess. Återigen, perspektiven avgör utsikten.

Fråga en biolog om fågelns sköna sång och *dom kapslar in revir*. Tolkning som knappast gör människa, bofink eller lärka glad. Snarare biologen till en blåmes.

Den blinde munken hävdade bestämt att synen är överskattad. Påstod att han väcktes till liv först när skammen klev ur hans kropp. Förstås är inte livet meningslöst utan tanken på Gud - men väl döden.

Vi borde nyktert träna mer på att överge.?

Överge surrogatgudar som fosterland och obligation. Simma mer mot

sinnenas by. Oasen dränkt i toner av musikens ljus, där språket inte behöver hus. Där synen sjunger i samspel av hjärtats rytm, kramande minsta cell. Skapar rörelser ur högsta förstånd. Bjuder ögonblick till dans i varje levnadssekund. I ett livgivande rus som nästan,.....nästan överbryggas alla kval. Salighet lyft i musikens famn, i ett himlaspel som enar tvekan.

Får alltings skönhet att le - I upplyst förgänglighet, intill evig tro & ro. En känsla kraftfull nog att segla ut i en verklighet utan mått. Fabricerat eller ej – bäst liknas vid en andes bris.

Som även med bokstav i hand kan skapa meningsfullhet. Bygga bryggor mellan kännedom och fysik. Även i vishetens labyrint fylld av snårer &

knep - där också skuggan får vandra i varandets komplexitet.

Jag ryser vid tanken att kunna ta känslan i hand. Låta den förenkla mig, negligera skuggande konstruktion. Bortse ifrån vår kompakta natur, stöpt ur underverk - oändlig själside. Omöjligt logiskt överblickbar.!

Med övertygelse rikta likgiltigheten mot egen mylla - likt en kallsup tvinga ut sitt torra tal. Fnysa åt förnekelsens strutspolitik och orädd yla - *känn efter mer, från tå till öronsnibb, snart går ridån ner...!* För vilka doser av självförnekelse ligger inte laddade i dessa begrepp?

Hur mycket värre blir inte dödsängesten när det väl blir hett.?

Och hur djupt sjunker inte stolthetens upplysta tanke runt kvidande

sjukhussängar..? Klart förnuftigare att skrota prestige och spegla död i intensivare ljus.

Lyfta egen ide till exklusivare höjd.

Dräpa bilden av serietillverkad död i kölvattnet av filmindustrins hysteri. Så avtrubbad att den blivit till en verklig schimär - *nästan sann*. Förgiftat samma nerv med uppgift att läka samtidens sorl - nu smittad av ytlig klichê.

I dessa domäner viner den mest frätande samtidsoron. Så infekterad att den fått iden att fly insikten om utmätt tid - förförd av en förgiftad framtidstro.

Dags att krydda min vision. Kliva ur kabyssen och svinga yxa med än mer vågad precision. Stärka mitt kamikatzelopp med en stärkande sipp

ur tokeriets kopp. Känna vad som
händer när mitt flyt vänder och glider
ut i djupare periferi.

spekulation

Så var balansen slutligen i fas intill mekanisk världsåsiikt. Bliktad i tröst vilande mot moder jords bröst. Med glödande tunga avslöjade recensenten hemligheten inom mig. Packad som en brunstig avocado på avlägsen hylla var jag nära att spricka. Redo att grimasera från valfri matkorg inför nyfiket öga.

Slutligen brast hinnan och substansen rann ut. Jag skrek med otyglad saft. - *ingen har tid att vara dum, vi gillar dig - tummen upp.!!* Kvinnan med matvagnen svimmade förstås.

Genetiskt, kulturellt, psykologiskt och socialt arv går inte att välja bort. Givna recept i mänsklig existens. Kliv därför ur din rustning. Sök upp den du vill vara, den bara du kan bli. Slit loss arvets stela band och låt otyglat sinne

leda din hand. Du blir aldrig mer dig lik men definitivt en läckerbit. Receptet är digert. Vad man stoppar i sig, från bild till ko är vad som tids nog flyter ut.

Man blir vad man äter - man talar som man lärt sig. Man tänker likt erfarenheten sveper runt nästa hörn. Så välj din morgondag djärvt - vem har tid för ett annat liv.?

Modersmål, litteraturkälla, konst, vetenskap, historia, sagda berättelser, myter och misstag. Filter att bära genom evighet. Så låt dom bli till din vän.

Ställ ut skam och skuld och smek stoltheten till ödmjukhet.

Med finess nog att krama ovän.

För att klä sig i ömhetens och medkänslans rustning skapar synlig kontakt. Inne som ute, i själ som natur. Med existens flödande i dynamisk utopi frigör kärlek i sällskap av fantasi.

Stärkt av tron att varje kunskapsprocess mestadels har en tendens att vara lätt otydlig rös jag inför möjligheterna.

Tänk att osentimentalt slita bort hinnan på rektors blick - varsamt bakad på ensamhetens recept.

Be passionen flöda så sorgen får sig ett skratt, hägra sovande tid. Och bygga hela ansatsen på teorin om ett hälsosamt hjärnsläpp.

Iden la sig värdigt intill.

Genom kabinfönstret kunde jag se Azorerna i fjärran. Regndropparna

knäppte mot rutan och hjärtat sjöng med. Kråksången riktigt tippade ute på tungans spets. Och precis när meningen skulle falla grep ångesten min röst - tänk om jag gör fel.? Förvränger bilder likt ersättning till hungrig skattemas.!

Nu var det illa. Tvekan slog knut - och jag som trodde min mognad irrat slut. Så styr jag upp på land.! Långsamt släpade jag mig av båten som förbytt. Sjönk ner i diket för att mummla med en nykläckt ros.

Hon lät som jag, utbränd under vårsol men allmänt glad. Vårt samtal bjöd nya influenser. Med lätthet föra djupdialog med havande katt och pressa morgonjuice med gnällsjuka bin. Svårtolkat för mest utslitna sko.

Så hördes en myndig röst från ingenstans, “och vart ska du gå då min lilla vän”..? Han lät som styvaste hjälte och jag slant till, “till framtiden,... (sedan ändrade jag mig och sade).”vet du om när båten vänder tillbaka”..?

Fråga måsen din präktplätt.., fick jag till svar..!

Måsen...?...va,...vad händer..(munnen limmade igen under en kort sekund)...ja...pappa,...jag har borstat tänderna.!!

Försök *para* dig med *diset* gosse...!!

Varför sliter sig prologen.?.....

Fastnar på bläcket...på pränt med prygel,.....nä, nu blir jag tveksam...!?

Var det allt..?

Ja...!

Då säger vi så.!!

Jag kan höra honom än. Hans svammel om mås, kiosk, slungande allsköns prästerlig prosa när jag som en stins flydde spåret.

Svettig föll jag ner på knä och bad om mer vett. Bilder susade förbi, jag såg slynglar slunga fridfulla pensionärer, idiotin suga vatten ur öknen medan huvudet snodde runt. Med darrande fingrar plockade jag upp ett strå, tuggade lite och blickade ut över gungande fält,...med bitter smak i gommen.

Hoppas ingen såg på.

Där stod jag och vajade ifatt med våren i vinden, det var definitivt dags att vända andra kinden till.

Och när jag stod där och sög på friskaste luft himlen kunde bjuda, klickade minnet från året innan in. Jag

minns iden slog slint när skulle rasta min fyrtassade vän. Med fradgan hängande runt munnarna rullade vi ut och sparkade grus, sökte konflikt.

Mitt i strålen upptäckte dobberman den gamle och drog genast dit. Gubben satt nedsjunken i en låda av sand och strilade korn mellan slitna nagelband. En liten flicka lekte alldeles intill. Hon kunde inte varit mer än fyra. Visst hörde dom ihop.

Han redogjorde i detalj om galaxernas exakta position i förhållande till nebulusans centra. Flickan började gråta, hon begrep förstås ingenting. Fadern skakade på huvudet och beklagade sig djupt, *annat var det på min tid.*

Gubben Regel som var professor i straffrätt skulle snart få svar.

Dobberman tappade konceptet och klippte till. Akademikerns bräckfyllda vad sprutade i blod. Han ylade som djupaste baskör och lovade stycka jycken trots att han var så rar. Under hela debaklet gick dottern upp i falsett så fröjdefulla barnvisor flödade ur strupen.

Även sagan om ringen rapades upp. Allt var hon duktig den lilla rara. Hunden återhämtade sig snabbt medan professor Regel tappade kontrollen. Bussen kom i tid den dagen.

Jag slöt ögonen och lät huvudet falla bakåt. Tog ett djupt andetag och fyllde hjärnan med syre. Jag log åter igen och tänkte på den håriga tvåtillverkaren från Florens.

Vi möttes i en bar, dit alla sjömän slutligen seglar sökande varmt till sitt

bröst. Han rökte som en borstspinnare och skiftade lösmustascher var sjunde minut, *gillar omväxling*, som han sa.

Påstod att karriären hans började i en hall. Och att han skulle stått kvar där än om det inte hade varit för en perukprydd fru till en litteraturocent i *nordamerikansk keramikestetik*. Inträngd i ett hörn fattade hon tycke för hans stil och lyckan var gjord. Året var sjettonhundranittiofem.

I *amerikat* fick mannen en kammartjänst på Bostons Universitet. Snart blev docenten kär i en student av manlig karaktär. Paret skildes åt. Själv blev han kvar i kvinnans hem.

Nu klädd i lila peruk minglande tanten med stadens socitê, ville imponera på dåvarande president.

Vips och Washington fick en tvåtillverkare i present. Jag började nu ana ugglor i mossen. Kunde sagan vara sann?

Inte förrän jag svurit på min fars grav avslöjade han som det var. Italienaren var en armatur.

Då bestämde jag mig för att dra iväg. Denna gång riktigt långt. Där inga bilar stod på bakdäcken och spottade kameler ur grillen.

Näh, hellre liggande i ett ljummet dike där syrenen viskar gåtor i toncillen på jonglerande getter. Och väl på båten kom nästa blesstyr. Jag hade precis slagit mig ner intill en varm kopp te då showen drog igång. Det var lördagkväll.

Jag och några tappra potatisplockare från Marocko nickade ihop framför en

bläddrande Phillipsruta. Ögonbrynen for i topp när så en okänd man klev in.

Han bugade sig djupt, kliade sig i skrevet och slet tag i en mikrofon. Drog fram en pistol, pekade mot publiken iförd endast en sko och tog sedan ton, - *nu ska vi göra en riktig soppa.*

Det blev tyst.

Inget öga var nu stängt. Tevekaparen såg bra ut, något galningar sällan gör. Jag insåg kvickt att tillfället var unikt.

Han bad oss lyfta på rumpen och söka efter hans mor som krypit bort. Vi letade och letade under stol och sladd. Efter en stunds hukande gav han slutligen upp. “Vi kör utan hennes nåd”, löd hans klagorop.!

Först tar vi en tallrik och vispar ner lite ansvar. När smeten blivit lagom tjock häver ni i två gram sanningssyra. Inte för mycket, för då skär såsen.

Rotera slevén motsols eftersom anrättningen annars riskerar smaka helvete. Därefter lyfter ni ner lite förnuft från hyllan till vänster och smular försiktigt ner några torra vitsord. Dunkar med näven i flätkåpan och pressar fram ett skärsår.

“Har ni förstått”..!, ropade han högt. “Bingo”, skrek en kvinnlig optiker några rader upp. Och så nyser vi i grytan.

Skulle något hamna utanför får Ni böta med sju dagar i Paris - utan restaurangbesök. Hans tillgjorda

uppsyn sa mig att han försökte göra sig lustig, men ingen log.

Mannen som uppenbart förlorat besinningen bad alla ta av sig strumporna och fylla dom med luft.

Knyta ihop strumphalsarna och svälja alltihop. Sur tåodör dränkt i inrökt studioluft var tydligen dynamit och lämplig substans för limningen av egocentreringen i hans hemvävda recept.

Jag såg nu många falla till golvet, ingen rolig syn. Efter att resterna sopats ihop var det dags att koka begreppen.

Jag bevittnade hur orden bokstavligen smälte för att senare stelna till en ide. Under tillredningen valde många att stå på tå och hellre sjunga bullrecept, några fes och andra drack. Stanken

störde terroristen så han sköt två
intill sidan av en kameraman. Vi
gapade inför dåden. Hur kunde han
göra så?

Min stolsgranne kommenterade; *det
gillar vi!* Ingen hade då sett på maken
och nu klädde mannen av sig naken.
Elva kvinnor och en skallrakad man
stämde upp i gemensam kör, - *oj, vad
stor han är...!!* Han stampade dom då
på tårna och mindes deras stön.

Det hela var väldig imponerande och
min stolsgranne klappade så
handflatorna rök. Måste varit något
fel på karln.!

Hade nu allt gått rätt till skulle grytans
substans vara lite gulaktig och svagt
illaluktande. Några ägg gjorde susen.
Den nakne despoten undrade om
någon kände till knepet. En liten hund
räckte upp sin tass. "Märkligt", sa

han. Därefter stegade han fram till kastrullen för att inleda viljeakten. En fas där minsta avvikelse kunde sluta i katastrof. Envist insisterade han på att alla skulle sätta sig mitt på golvet och stirra i taket.

När man bara kunde uppfatta små surrande prickar i horisonten skulle man genast rusa ut ur lokalen. Och yla högt för befria bakomvarande intryck.

Fylld av denna nyvunna karaktär glatt dyka ut genom fönstret, helst joddlande. Beroende på våningsplan återvända intakt. När nästan hela publiken åter satt i bänkarna förändrades plötsligt mannens ansiktsuttryck. Han blev som förbytt.

Det hitintills hygglige terroristen frånsatt dom två undanskjutna, blev nu obehagligt stirrande. Han föll ner

på knä och började flacka med blicken. Ihopkrupen mummlade han något osagt och for sedan upp med sådan kraft att han blev hängande i taket.

Med en sopran stämma sällan ylad sjöng han ut sin ufori: - *känner ni det gott folk, känner ni det,.. här kommer sanningen,..här komm,.....tjoo..san.!* Mer hann han inte predika.

Fallet blev våldsamt.

Åtta meter ner i betongen. Och där blev han liggande livlös inför gråtande kameramän och förstelnad publik. Spänningen var tät. Inte ett ord lämnade sin plats. Men, så hördes ett trallande. Nog var han vid liv. Med enastående vinkade han med ett trasigt öra, fånga vår uppmärksamhet. Men, han var däckad. Föreställningen började bli riktigt långdraget när så en

medelålders man ställde sig upp “jag har inget maktbehov kvar. Tungan är ur led och potensen likaså”.

Han lämnade oss i ambulans. När mikrofonerna skruvades upp kunde alla höra huvudfigurens melodi. Hans sista akt blev ett muntert nynnade på Stina Möllers berömda schlagertext ”*jag är blott ett minne av mig själv*” för att därefter tystna för gott. Vi som bevittnade dramat satt förstelnade med gapande gom.

Med plomberna blottade och saknaden likaså. Vad händer nu undrade alla omkring?

Publiken klev då i samlad dräkt och sjöng Jan-Erik Fågelströms klassiker ”*ty jag älskar dig o ljuva evighet*”. Då fick stolsgrannen nog och skickade ut teven genom fönstret med orden “det här är ohälsosamt”.

Själv tog jag en sömntablett och försökte att förstå.

Hallå.., vakna..! Hallå. Långt bort pokade en intensiv röst på. Långsamt klarnade bilden. Ja, ...jag kunde konstatera att jag låg till sängs i min kabyss.

Nej,. jag var inte ensam och oj då,.. det satt två okända figurer på min sängkant. Jag for upp snabbare än ljuset och undrade vad främlingarna gjorde i mitt rum..? “Håll käften din översittare,.fattar du”, fick jag till svar. Kalla kårar for genom kroppen och jag fammlade efter glasögonen.

Jag kände ett plötsligt illamående. “Vad vill ni”, frågade jag med skakig röst. “Inte ett skvatt, fattar du”, svarade träfiguren som satt på den andres knä med dinglade ben. “Det är han jag vill prata med och ingen

annan”, sa dockan och pekade på min forna stolsgranne. “Den där jävla däckshandlarn ska fan stå till svars för sitt agerande, fattar du.!?”

Det är jag som har släpat hit honom, fattar du”..? Den andre som inte rört en min medan dockan sagt sitt, nickade lite slött innan han sa. “Han är känslig, det går över”. Känslig.?.

Jag är förtvivlad. Du utsätter mig för din jävla skämt och jag tvingas bara hänga med. Hur tror du det känns..?

Begriper du inte att man blir less ibland, jävligt beroende,... blää...okey....., fattar du..!

Den upprörda dockan suckade uppgivet och vred bort huvudet i protest. “Kan du inte vårda språket din träskalle”, sa mannen som jag nu

kunde konstatera var min gamla stolsgranne från den tidigare TV kvällen. “Jag svär när jag vill,..trädockor gör vad fan dom vill,..fattar du”..!?

Ursäkta, får jag bara fråga en sak. Vad gör ni i mitt rum.

Jag är ganska säker på att jag låste dörren innan jag somnade. “Niklas är en riktig dörrdyrkare”, sa stolsgrannen och log. Dockan la huvudet på sned och blinkade till med vänsterögat. “Jäpp, lite har man väl lärt sig genom åren, fattar du.”!

För att inte helt torka ihop var jag tvungen att ta mig ett glas vatten. Glaset sa då, “nu vet jag varför du kom hit?”. Hade jag blivit T2,..sov jag forfarande, eller....!? Så avbröts mina tankar. “Det här är David-Niklas Andersson men jag kallar honom för

DNA. Han är jävligt klonad,..fattar du.”.! Dockan pekade på sin värd som gäspade.

Därefter sträckte han fram sin högerhand, sken upp i ett grin och hälsade; “Angenämt, mitt namn är Niklas.”.

Jag sa inget, vi tog varandra i hand. Den pratglada träfiguren påstod att dom två sällan fick chansen att tala ut i andras sällskap. “Vilken smäll va..!?””, fortsatte han. Vad menar du, undrade jag. “Har du redan glömt stackarn som föll ner i betongen..?”.

Jag såg allt från kappan. Man blir smygtittsexpert om man bor i rockärmen på en sån där zombie”, sa han och pekade på DNA. Jag sa inget utan nickade tillbaka. “Mycket nickningar här”, muttrade plötsligt DNA. “Jaså, du är påkopplad, inte

ofta man hör från din kabelkropp,..fattar du.?”. Varför så irriterad.?, frågade jag stillsamt i ett försök att vara trevlig.

“Tycker du jag irriterar dig vill jag att du ska veta att jag inte känner till detta”, svarade DNA. “Din jävla drönare,..vi är visst ovänner., jag hatar dig,..fattar du....?”

Du vill bara fakturera, expandera och byta slips, hur mysig är du,..fattar du..?”. Ursäkta, kan ni två tona ner lite.? “Det handlar om att sälja grabben”, fortsatte DNA upphetsat. Att han upprepade meningen tre gånger gjorde mig lite konfunderad.

Hade han hakat upp sig..?

Sedan minns jag inget mer.

När jag kvicknade till var luften fylld av fest, sköndoftande parfym och

skön musik ur färggrann radioapparat. DNA låg på rygg i min sköna säng och Niklas tvättade mitt handfat. Själv satt jag på en stol lutad mot väggen alldeles intill.

“Vad hände”, frågade jag försiktigt. “Ahha, välkommen tillbaka, kul att du kvicknade till,... fattar du.!!”.

Niklas snodde runt och jag såg att han målat ögonbryn, satt på finkläder och borstat bort sin ilskna blick. “Nu ska vi fira”, sa han med glad röst. “Bara du och jag,..fattar du.!?”. “Vi ska ut, ut härifrån, så långt bort det går att komma från den där idioten”.

Han pekade på DNA som tycktes livlös i sin sömn. “Han är omänsklig den jäveln,... fattar du.?”. Men, om han vaknar då.?. “Glöm, ser du inte hur avkopplad han är,.. fattar du..”?!.

Niklas log. “Du, förresten, jag gjorde rent spegeln, det satt en fläck där som jag suddade bort,..fattar du”..?! Hans ord kysste mitt hjärta som en flod av ljus.

Kroppen fylldes med känslor som när man kliver ner i varmt badvatten efter en kall vinterpromenad. Håret ställde sig i givakt på armar och ben. “Vem är du.?””, frågade jag tagen av studens magi. Niklas vände sig om, dinglade lite med benen från handfatskanten.

Han spände ögonen i mig och jag kunde bara se på utan att riktigt förstå. Hans lilla kropp var hård, ansiktet likaså. Men, tråkroppen varm, klädd i en intensitet djup som få. Bilden gick knappt att måla.

Vi satt tyst och tittade på varandra tills han sa, “jag är det vidrigaste, mest motbjudande, ja....äckligaste du

kan komma på hos dig själv”. Hans ord fick hela världen att le och jag tittade på vattenglasets som trallade; *vad var det jag sa*. “Och vem är han.?””, frågade jag och tittade på DNA.

Den kyligaste typen norr om Bremen, svarade Niklas. “Han är all tänkbar storvulnhet. Han är perfekt, på tok för trist. Går upp klockan sex, åker till kontoret i fyrtio år och äter mest fryst mat.

Bryr sig bara om sig själv, precis som du,... fattar du..!”. Jag var nu helt klarvaken. “Och nu vill jag bli din vän,..fattar du..!”. ”

Det var dockans sista ord.

Med en finputsad spegel bakom hans trasiga rygg kunde jag se den rufsiga skallen, utnötta skjortkragen och hans krökta hållning. Han var det vackraste jag sett. Så skör, så liten på denna

jord, så hjälplös där han satt. Visst fick han följa med, jag var ju framme - hade landat på min ö. Nyfödd och nedbruten i salig kombination.

Bärande insikt om kluven alienation gröpt ur tidigare generation. Som först när den stelnar blir till synlig visshet. Det är dom hemlösa som fortfarande hörs surra förbi.

Med stigande population ökar spänningen, bäst tämjd med andlig återhållsamhet. Samspel mellan tålamod och innerlighet - silad genom inre reflektion. I tidens garn blir verkligheten kvar, människan den som lämnar in. Med chans att omsätta tron.

Vi står här, går här, med organ i ständig evolution. Oavsett tankefärd - med begär aldrig riktigt närd. Med

drömmar sällan sovande - är människan komplex. Så sällan ett med iden om en oändlighet.

Ändå laddad med intelligens att komplicera en redan omöjlig ekvation. Efterlämnad förblir den nödtvungna vetenskapen - flämtande efter svar.

Vad då göra?

Hur att tänka? Med mängder data, historia, kunskap och begär?

Göra som Simon sa - förenkla.!!? Inte låta omöjlig sanning förgås i frustration, likt valpens lek med egen svans.

Istället bjuda hopplösheten till dans krönt i förlåtelsens krans. Stilla iver, girighet, nyfikenhet i måttfulla begrepp – utan tillgång till plan. Låta hemligt förbli dolt - aldrig till sorl. Istället simma lugnt i hälsosam

befrielse intill oförutsagt. Låta skön känsla linda nyfiken emotion, befriande ångesten i skuggan av sann meningslöshet.

Höja iden om tankeflykten dit den hör - i glädjens land. Undvika reducera, degradera musiken från lyckans hamn. Platsen vi alla så gärna besöker oavsett genetik, ålder och fattningsgrad.

För igår, idag och imorgon dör mycket och många. Lika ovärdigt som oförklarligt. Sådan är den - vår verklighet. Den har aldrig flaggat om sin oskuld, bara godtyckligt tolkats så.

Och vi ropar på; en gud, flera gudar, ingen gud - alla på en gång. Teorier spunna av tro - läkande recept för kalla dagar. I det fjärran väsen där själen helst vill bo. Med sådan längtan

att konflikt lätt blir synlig. I tal, skrift, våld och krig. För friden lyssnar hellre på tillräcklighetens stämma avlägset rytande domar.

Från minsta blodbana till största kallufs – avtryck vi alla fått till skänks. Fenomen att vårda i vördnad - förfädernas simplaste gåva. Här kryper viljan ut, ur djur och natur.

På scenen där alla syns. Säg, hur ska vi någonsin förstå andras bryderier.? Uppmuntra den glade - glädjas med dennes tillförsikt. I föreställningen där ingenting mäts utan lyser *fanastiskt* – i en fantastisk fantasi.

Hur långt orkar vi sträcka vårt hopp.?

Begränsa huvudlös spekulation, bygga förståelsen till gemensam ide. Avväpna aggression och mana till

mjukare syn. Rustad för öga, öra, näsa såväl som känsla och mun. Att utforska det goda med allt. Vända ut och in på språk och varandra - acceptera sammanhang. Så överväldigande att den synliga missären görs omöjlig, till *underbart meningslös* - stimulerande, innerlig.

Legitimerat fantisera utmed tid som susar utanför klockans barriär tillsammans med dirigenten som bara känner till känslans linjär.

Får sannolikhet att slockna - hellre gå *vidare än stanna kvar*. Oavsett filtrets dunkel, mäktig att förlösa våndan om slutets karaktär.

Kärleksfullt ta hoppet i famn och ständigt söka nya språng.

Och när jag satt och knaprade på mina fernissade instruktioner kom nästa brak.

Marken under mig rämnade och jag föll ner på nästa tak. Ovanför svävade molnen och tecknade sin stilla bön – försök att bli kvar på ön.

Dyning

Så var tanken åter fastspänd och tillfället smyger sig på då spekulationen tystnar. Oavsett fabel, vett och etikett.

Då språkets gymnastiserande upphör i en känsla utan tillhörighet och varandet lugnande lägger handen på axeln. I uppgivet accepterande av omständigheternas kompakta symfoni. På uppträden, leder och ideer. Något inget eller ingen slipper undan.

När all makt vårt subjektiva medvetandet besitter resignerar inför den största av tänkbara dimensioner. Fältet på vilket sinnena galopperat färdigt över begrepp och slag och villigt sätter sig ner för att lyssna - till ett evigt morgontips.

För så bör *föreställningen* tolkas, inte skeptiskt. Värdigast med ett lekande

perspektiv, likt en ständig kanske
ibland svagare men ändå -
soluppgång.

Att vi människor är intelligenta
behöver inte ifrågasättas. Kapabla att
förverkliga vår begränsade resurs. Det
klarar vi bra i plagg och maskin,
nyfikenhet och skramlat förstånd.

Men, därifrån till att överbrygga
kvalen om ett evigt utsläckande tillhör
ett annat spektra. En uppgörelse som
diametralt strider mot instinkternas
drift.

Att susa hand i hand med vår inre
ande i en oändlig resa. En för
människan omöjlig ekvation - en
vetenskapligt ogripbar ide. Men,
högst mänsklig.

Jag har nu satt mig ner, naken av lugn. Som när nyckeln vrids om i låskolven, har visshetens klick synat mitt hjärta. För det är dit känslan far - till pendeln livnärd av hemlig värd.

Den mirakulösa pulsen som bjuder liv i varje suck. Insett att sundaste attityd säger att resan alltid börjar. I mötet med oss själva.

Att kampen om meningen utgör det fiber som håller intellektet vid liv även i dom svåraste av stunder. Den underbaraste gåva en människan förmå förstå.

Att vilja försöka är lycka i sig. En kraftmätning som tvingas i rörelse av vår inre dirigent. Det hopp vi alla tycker oss skönja lyser bakom - bakom tanke och kropp.

Ur det väsen där vi bara är, oavsett vad vi vill vara – *en sin genius*.

Ensam, glad, arg och svag. Stark, drivande, smärtsam och mjuk. Mänsklig i vår sannaste natur - fylld av klaraste ljus. En vän utanför strid. I balans av mildaste förstånd, där rädslan lagt ner.

Där vi sitter så tryggt att barnet kan le. Inser att när vi möter stund med innersta lugn – tittar gärna meningen fram. Enkelt fyller varje ögonblick likt vatten helst rinner utför.

Naturligt för in rörelsen i nästa sekund, så rätt att oron blir mätt. Utmed förhållandets gunga vilar chansen att glädjas åt den enskildes begär.

Känna och även se hur kampen är sig lik var än fötter trampar. Bjuda in att

hålla hand så aggressionen blir blek - i samråd med alltets stora lek. I smärta som fröjd, från tvekan till nöjd - komponenter i livets fröjd.

Och när allt förnuft inte räcker till bjuds tillfälle för vårt inre minne. Att reflektera över vad människan egentligen bär. Graciöst reflektera vad som fanns innan kroppar spans. Före skelletets tid, dit vi alla flyr då lotten brunnit ut.

För så här löper föreställningen på - utan slut. Ut ur förgängligheten in i tomhetens livliga hägring. Så varför inte bli till en människa i glad valör.? En människa som sig bör - tacksam över miraklets kör.

Klä gator med gröna träd. Låta kyrkan få sina tända ljus. Fylla torg med gamla skratt när barnen plockar upp

den gamles hatt. Där tryckande hetta ger fuktighet. Där snön klär gran likt mamma smeker barn. Där vittnen följer bollar som sång. Där hund korsar gata när bank stämmer stat. Och allt till skallen av myntets klirrande i rätt perspektiv. Och någonstans mitt i hela soppan uppfatta orkesterns stråkar så händerna klappar till - allt för att ingen ska nicka till. För innerst inne vill vi så väl.

På vissa håll blir det höst och vår, bakas granater och tårtor intill tegel som samvetsvägg. Det skruvas till och kramas om. Lovas mer och ljugs i kapp. Allt i jakt efter lyckans gunst.

Djur och mossa tvingas buga och skolan klottras av fler. Kärnkraft byggs ut och vattnet smittas ner. Men, på fredag är det fest i middagssus och

veckans giv skallar i allas hus. En man köper ett paraply och ringer hem - en kvinna bjuder sitt sista ord. Och nästa generation kan bara titta på, från vagn till lådor av sand. Och så här löper det på scenens eviga återkomst. Upprepningens tjusiga repris – den säkraste av mänsklig devis.

Europa har spänt ut sin buk, flyttat sin kända lattitud. Gett folk ny sinnesvärk. En omväg för den som vågar tro - hos ateist som djupaste kapitalist. Modigt masserande nästa lösning i klivet mot oviss frid.

Men, en positiv tro bör vi skaka fram när allt läggs i samlad skål. Tvista misstag till nya svep med vetskap att gott görs i ständig risk.

Ta till alla medel, hjälpföreställningar, abstraktioner som för oss dit vi hör

hemma - i händelsens centrum. Som en synlig ö på ett gigantiskt hav. Där anpassning blir till ledmotiv – intill sammanhangens givna lag. Utan stridens mask så alla kan se hur ensamma vi är. Hur svårt får det enkla bli?

Och för den sista tvivlaren. Är det viktigt om anden bara är ande eller en konsekvens av en inre tankespänst.? Framburen av outhärlig form. I balans mellan natur och kultur, sanning och fiktion - ett sprucket mellanrum.

Den naturligaste av dom psykiska processernas eviga kamp mellan två element, spänningens fridsamma hål. Platsen där alla djupa svar retsamt ligger och skvalpar. Mogen att plockas inför individuella beslut. Med

friskhet som räcker hela livet ut. Smaksatt mellan upplevelse och sans med så känsligt spröt att lyckans land värjer otillräcklighetens smärtsamma spjut.

Där du får drömma med ditt hjärta. Fylla dygnet med alla ljus, inte bara självklar syn. Dricka ur omedveten källa stöpt från varje sömn. Insikter medvetet vävda från samma källa som skickar hjärtats impuls, utanför tidens kategori.

Med gåtfulla budskap så ödmjukheten verkligen får en chans. Med sådan tveklöshet att dess läkande illusion inte flyr skräcken inför en större tillhörighet. Någonstans runt denna plätt vilar den mest taktiska lämplighet.

Där godhetens sköld skyddar färden genom egen skugga - i försoning med

sig själv. Så fridens öga kan blicka in över helhetens plan nöjd med dirigentens val. Ge oss innerliga, uppriktiga, smärtsamma, ärliga svar så vi kan bli till en hel individ.

Processen kräver tidens stöd., det är ju trots allt en fiktion utan fysiskt station. Men, med en stillsamhet aldrig närd ur hetsens verkliga piska lovar den lyckligt slut.

För intill betydelsens kärna finns alltid en svar. Stärkta dofter, fördjupad syn. Kort sagt - lite av kärlekens förmak. Och att slira utmed intuitionens stig bjuder alltid nytt. Riktigt löjligt kulspel. En lek – fullt acceptabel runt en obegriplighet.

Med nyfikenhet som enda mål. För när bräcklighetens skimmer viskar så

den hörs tystnar smärtans kval. Ödet
besekrat i ett litet nafs - så kvickt att
ondskan inte hinner sätta rot.

Så i lika mått av erfarenhet och
besvikelse står jag naken i
beskrivning. Redo att krama varje
ytligt sken. Från glädjens djup
överträffa värsta löneslav.

Befriad av det kroppsliga barnet,
förenad i det andliga jaget. Redo att
kliva på ovigd jord - vidga vår
vardagsfläkt. Lysa från mitt
hemligaste veck.

Blöta den stele med känsliga skurar -
så tvivlet mjuknar upp. Utan övermod
vittra andens guld, förenkla genom
otillräcklighet. Beröra magiska kretsar
i syntetisk vy.

Hämtad ur djupa brunnar redo att
blända nutida sken, kalibrerad intill

mystik och evighet. Ständigt glidande från extremt inexakt till relativt exakt genom ett mänskligt *metanoia*.

antagandet

Klargörandets bleka tröst tillåts nu en liten röst. Även fantasin består av bilder, moraliska nävar och nyckfulla spratt. Det ringer på dörren eller brorsan svingar en högernäve mot själen.

Ständiga hinder för lyckan att tränga in.?

Nej.

Inte när man tillåter sanningen att klyva sig själv, så myten om dess egen rädsla skiner i värdigt lyster.

För det är inte farligt att låta känslan spinna fritt. Se på de passionerade själarnas blixtrande ögonblick när bollen rullar i nät.

Återigen, perspektiven förnyar.

Mycket handlar förstås om rädsla, att förlora den fastnaglade kontrollen som numera tycks blivit övergödd.

Att våga bryta sig loss från stagnerandet vi *känner oss mäktiga att förtrycka*.

Stat, gräns, regler och straff. Kvitton på samtidens mentala rubbning vässat från intellektets kallaste rum.

Rationalismens innersta kärna, en kalkylerad medvetandemodell - lite av självet's betingade reflex. Som intuitivt ogillar att förstå sig själv.

För vi är ju sällan på den plats vi fysiskt verkligen befinner oss på.

För tillåts vi känna efter under en längre tid gnistrar även vänstra hjärnhalvan till. Blir till en glimrande skatt även mellan åtta och fem berusad av förtrollad dans.

Även då kapabel krama om lidandets mörkaste hån. Lura oron att slå knut på sig själv. Avstå att gräva, riva och

slita i historia och begrepp - i jämförelsens lust spilla tanklös vansinnighet. För ser vi med känsligt öga mår den bäst som balanserar tillvaron lika kärleksfullt som ointresserat.

Inte för allvarligt, med lagom dos. Långt ifrån en idealindivid som helst injicerar vetande och instinkt.

Visst skulle världen bli en stillsammare plats, men mänskligare.? Snarare fylld med logiska robottyper som med tiden rostar bort. För vi människor behöver liv, oberäknelighet. Det är mer mänskligt än vad folk tycks begripa i samlad hord.

Därför är stämningen tät i politiska konsortium. Där frodas rationalismens tumör i tron att vi andra ska bli på bättre humör. Som slakaren sa; *det*

finns ingen slump bara nödvändighet.
Tankar som styr mot tillfälliga beslut
bär ofta bristande innebörd, likt
förvirrad bildning i kontrollerat kaos.

En labyrint av bildbegrepp, optimala
kalkyler långt ifrån jordens folkvett. -
Jag vet., som professorn skrek, klädd i
kalsong på avlägsen balkong.

Tack och lov är livet så rikt i sig,
bjuder på så mycket mer än vad som
ses svansa i materialistens stråk. Låt
oss hoppas att nuvarande teori
svänger likt börsens konjunktur mot
hälsoammare levnadsprognos. Innan
Herr Kloning gått från ide till frö.

Och någonstans i den här regionen
vilar min enkla syn. Det blir aldrig
nog av det goda - *det finns tillräckligt
och blir över*, som magistern sa.
Kunskap och sanning ter sig ändå

olika för var och en. Så varför leta efter enad modell?

Vår samtid tycks leda individen mot sjukliga domäner i hopp att kunna bli frisk. Så, borsta bort konfektyren. Plocka upp en sten och lär dig jonglera. Måla om fasaden, prata med stolsgrannen utan rädsla att ses som knäpp. Ta varandra i hand och vinkla samtidens kallhamrade rapportering i balans.

På lekfullt vis tvätta schablonen ren så ambitionen blir åsiktsnykter igen.

Nödvändiga övningar på en spelplan som lätt målar vardagen i blod och kölhalar generationer genom våld och svek.

Alla behöver lärare att vila tvivlet mot. För sanningssökande är ett

mänskligt driv från vaggan till graven.
En test att undvika kontrollfreakens
synvilla, styra mot ett sansat
välmående packat i stimulerande
småögonblick.

En rörelse som ger sund rekyl när
inspirationen växer. Blommar från vår
inre blick. I skog och kvarter,
tillsammans med gammal som ung,
svart som vit.

“Helt riskfritt”, som bankmannen
ylade.

För ljuset letar sig tids nog fram till
den behövande, något ingen upphör
hoppas på - och i väntan tvingas till
tro. Inte mycket mer att säga om det
eviga bekymret.

Livet har bjudit till bords men
kommer alltid hägra om mer. I
rörelsen själv som är livets innersta
mening, intill evig tillväxt. Viljan att

driva fortare som vilket tåg som helst,
flyga ännu högre som alla vingar vill.

Så med tron som ledande ljus utan
religionens skuggande kyla, tackar jag
din rustningslöse dirigent med mina
ord. Försiktigt, sofistikerat och
varierat i sällskap av ett gott glas
tillförsikt.

Andlighet frodas förstås runt ett
obegriplig sammanhang. På impulser
laddat från förr konfronterat i ständigt
nya möten. Tanklöst tolkat genom
nyckfulla sken kring vad som är rätt
och fel.

Som stofilernas lurigaste karikatyr
tycks vi flyta fram i en nyfiken kapsyl
full av snedsteg och hoppfull sång. En
suddig kamp i striden om livets
poäng. Ibland skenande i en fanatisk
religion - drivande mot konflikt. Åt

inget att göra än mana om återhållsamhet. För vi är fler åsikter än någonsin förr.

Av naturen listiga viljor drivande på alltmer krympande fläck. En ekvation som lätt mynnar ut i strid - något som ingen av oss vill.

Så att sträva mot formandet av en attityd som blint vågar möta sig själv - är en värdig ambition.

En inställning som tryggt kramar en alltid lika kluven samtid. Försörjd av en lekfull insikt så djup att verkligheten får kvalen att glädjas av kärlek.